„Siin ta ongi," ütles Itsi koopasuust suure hooga mulda ära visates.

„Siin on ju päris mugav ja tore," arvas Peedu. Koobassaalis oli neli pehmet voodisarnast pesakest. Need olid kuninganna, vanaema ja printsesside asemed, sest ka nemad puhkavad talveund. Suureks üllatuseks leidis Peedu, et koobassaali seinu ehtisid ilusad maalid nagu inimeste elukorterites. Kõige ilusam maalidest kujutas hiiglasuurt kuldkollast liivatera, mille ülemisele äärele oli jäänud peatuma suur särav kastetilk, peegeldades oma siledal pinnal sinitaevast ja kolme punase päikese kiirt.

„Mis tasane ümin siia kostab?" küsis Malle.

„See on meile õhku valmistava vabriku mürin siin kõrval saalis. Tulge vaatama!" ütles Siisi-Lii ja avas ukse.

„Olge ettevaatlikud! Tuuletõmbus võib teid kiskuda sellesse juurterägastikku, kus juured teid surnuks võivad pigistada," hoiatas Maisi-Lii.

Aralt vaatasid Malle ja Peedu tuuletõmbelisse saali, kus nagu mingis muusikarütmis väänlesid väikesed ja suured juurekesed ussidena.

Rohelise PÃƒÂ¤ikese Maa, lk. 108